

Hintót akartam, ördögszekér utasa lettem,
 májusi vendég helyett novembervégi csösz,
 ki maradékát őrzi a határnak,
 madárijesztőt állít varjak ellen,
 ostorával durrant, puskája nincs.
 Szomjúhoztam finom aszúra,
 de a forrást is korán befalazta a jég.
 Héjakútból vedeltem szűrt eső tisztáját,
 tövises káva szájam fölsebezte.
 Bélelt sorsot, bárányprémeset gondoltam ki,
 s egy szál zsávolyan örökös határszemlét loholtam,
 ahogy a naptár vesztí s növesztí lapját
 Ábel és Szilveszter ünnepe közt.
 Ahová jutni akartam, sose érkeztem,
 mégis átsegít lakatolt szíven, lándzsás kerítésen
 juharfák pillangós magja, zöld repülő.

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

MÉG VÁLOGATOK ŐSEIM KÖZÖTT

Még válogatok őseim között,
 kit válasszak, meg kit tagadjak —
 oroszlánoknak üzenjek-e, kígyóknak,
 vagy lassúcsapású, néma, nagy halaknak.

Kit válasszak, aki majd nem hibáztat,
 nem csábít árulásra, kezem nem fogja meg,
 ha sújtanék: a szuszogó, tükörhátú folyó-
 e ösöm, vagy zergéket riasztó vad hegyek?

Hiszen a folyó majdnem úgy szól, mint a tenger,
 mint az Isten, a Gonosz majdnem úgy beszél,
 az egyenes utak már nyaktörőbbek, mint a görbék,
 szeretőnél, hitvesnél összemosódik a kéz.

Hát túrni, várni jó ilyenkor? Ha tudnám!
 a mennydörgést halk szikránként gyűjteni,
 megköszönni mindent, dadogón, szerényen,
 és várni, míg a bűn magától megítéltetik?

Vagy, kis kakas, ki hangom most növesztem,
 próbáljam dübörgő hegyekhez mérni hangomat,
 mikor társaim szót értettek rég a jóságos Gonosszal,
 s a vértanúk sértetlen szíve elég vagy elrohad —

leszel-é vezető, aki nagyon jól tudja a véget,
 és nem tanulta meg soha behunyni szemét,
 leszel-é vezető repülőn, ha zuhan lefelé,
 s fölötte megpördül a lángoló, végtelen ég?